

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: a) **Ing. S. D.**, b) **J. D.**, oba zast. JUDr. Jiřím Kratochvílem, advokátem, se sídlem Wenzigova 1861/7, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Mgr. S. H., zast. JUDr. Antonínem Janákem, advokátem, se sídlem Náměstí T. G. Masaryka 142, Příbram, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 5. 2012, č. j. S-MHMP 121818/2011/OST/Ka/Ne, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 A 79/2012 - 121,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 12 (dále „stavební úřad“) ze dne 25. 10. 2011, č. j. VYST/38111/2009/Ši (dále „prvoinstanční rozhodnutí“), byla k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále také „stavebník“) podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále „stavební zákon“), a § 115 téhož zákona dodatečně povolena nástavba a přístavba rodinného domu č. p. X v k. ú. P.,

na pozemcích X a X v k. ú. P., při ulici N. K. v P. 4 – P., bez navýšení počtu bytových jednotek

- s napojením na stávající rozvody vody, elektro a plynu,
- s kanalizační přípojkou napojenou na revizní šachtu na pozemky stavby,
- s likvidací dešťových vod vsakem na pozemku stavby,
- s vytápěním dvěma plynovými kotli,

prováděná v rozporu s rozhodnutím Úřadu městské části Praha 12 ze dne 15. 4. 2008, č. j. VYST/41906/2008/Ši.

Žalobci podali proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 5. 2012, č. j. S-MHMP 121818/2011/OST/Ka/Ne (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), prvoinstanční rozhodnutí změnil, a to tak, že text za slovy „vydává podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona“ a před slovy „Pro provedení a dokončení stavby se stanoví tyto podmínky“ se nahrazuje a zní takto: „dodatečné povolení nástavby, přístavby a stavebních úprav rodinného domu č. p. X v k. ú. P., na pozemcích X a X v k. ú. P., při ul. N. K. v P. 4 - P., o jedné bytové jednotce, prováděné v rozporu s rozhodnutím vydaným odborem výstavby Úřadu městské části Praha 12, dne 15. 4. 2008, č. j. VYST/41906/2007/Ši.“ V ostatním bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Proti napadenému i prvoinstančnímu rozhodnutí podali žalobci a) a b) žalobu, v níž namítali, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná, jelikož byly porušeny základní zásady správního řízení a došlo k porušení jejich práv. Žalovaný nedostatečně přezkoumal správnost a zákonnost prvoinstančního rozhodnutí, jelikož nedošlo k vydání nových stanovisek a rozhodnutí dotčených orgánů s fakticky provedenou stavbou. Nesouhlasili ani s rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 7. 3. 2011, o povolení výjimky z ustanovení čl. 50 odst. 12) písm. a) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OTTP“), ve věci zastavěnosti pozemků parc. č. X a X v k.ú. P., neboť účastníkem tohoto řízení byl pouze stavebník, což je v rozporu s čl. 4 OTTP a ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu, jelikož se v tomto řízení řešila pohoda bydlení sousedů, tedy i žalobců. Postup stavebního úřadu v této věci byl nestandardní i tím, že rozhodnutí bylo vydáno do 5 dnů od podání žádosti. Správní orgány dále zasáhly do jejich práv tím, že jim neumožnily zapůjčení projektové dokumentace. Stavebníkovi naopak stavební úřad zapůjčil i projektovou dokumentaci stavby žalobců. Pokud stavební úřad chtěl řešit otázku oslunění a zastínění jejich stavby, měl sám zadat zkoumání této otázky nezávislému odborníkovi, nikoli vycházet z vyjádření vyhotoveného společností vybranou stavebníkem. Stavební úřad rovněž porušil zákon, pokud neumožnil žalobci a) účast na místním šetření na místě stavby. Napadené rozhodnutí se dále nijak nezabývá revokací usnesení Rady Městské části Praha – Libuš ze dne 1. 2. 2010 a vyjádřeným postojem této městské části k dané věci. Stavební úřad se rovněž neřídil právním názorem odvolacího orgánu, který zrušil jeho předchozí rozhodnutí, zejména souladem povolované stavby s OTTP. Předchozí odvolací rozhodnutí rovněž konstatovalo, že předložený správní spis neobsahuje původní stavební povolení ani ověřenou projektovou dokumentaci, neobsahuje rovněž spisový materiál týkající se řízení o odstranění stavby; ani v dalším řízení přitom správní orgány nespecifikovaly, ze kterých podkladů vycházely a co učinily součástí správního spisu. Vyslovili rovněž názor, že se fakticky stavebník, který porušil stavební zákon, dostal do

výhodnější pozice než ten, kdo zákon dodržuje, přičemž stavebník zjevně obcházel předchozí stavební povolení, zvláště když došlo k omezení účasti Městské části Praha - Libuš. V neposlední řadě nebyla dostatečně vážena pohoda bydlení a zásah do původního stavu okolí. Výrok rozhodnutí je nejasný, neboť není zřejmé, co je předmětem povolení, zvláště když podmínky váže na projektovou dokumentaci, která byla v průběhu řízení měněna.

Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 28. 1. 2015, č. j. 3 A 79/2012 – 57, jako nedůvodnou zamítl. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobců a) a b) zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 6 As 49/2015 – 41, jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je částečně nepřezkoumatelný. Městský soud se totiž nikterak nezabýval námitkou, že (i) stěžovatelé nebyli účastníky řízení o povolení výjimky, přičemž to činí toto rozhodnutí nezákonným a zprostředkovaně jsou poté nezákonná obě správní rozhodnutí [s tím souvisí i další nutné vypořádání námitky nesouladu s čl. 50 odst. 12 písm. a) OTPP]; že (ii) stavební úřad nenapravil výtku odvolacího správního orgánu, že výrok původního prvoinstančního rozhodnutí je nejasný, nepřezkoumatelný a není z něj zřejmé, co je předmětem dodatečného povolení; že (iii) výtku odvolacího správního orgánu, že prvoinstančním orgánem předložený správní spis neobsahuje původní stavební povolení, ověřenou projektovou dokumentaci ani spisový materiál týkající se řízení o odstranění stavby, lze hodnotit jako právní názor o nedostatečnosti podkladů pro rozhodování ve věci, přičemž následná správní rozhodnutí neobsahují seznam podkladů, ze kterých správní orgány vycházely.

Městský soud proto ve věci znovu rozhodoval a rozsudkem ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 A 79/2012 – 121 (dále jen „**napadený rozsudek**“), žalobu opět zamítl. K otázce nutnosti vyžádat nová stanoviska uvedl, že pokud se po vydání závazných stanovisek změní okolnosti, je na stavebním úřadu, aby posoudil, zda jsou změny natolik závažné, aby si v konkrétním případě vyžádaly nové závazné stanovisko dotčeného orgánu; není proto nezbytné si vždy vyžadovat nová stanoviska, neboť to je věcí jeho uvážení, přičemž soud nezjistil, že toto uvážení zneužil. Ohledně účastenství v řízení o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 77/2010, podle kterého se na toto řízení uplatní ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Vyšel z toho, že míra zastavěnosti, o které bylo tímto povolením rozhodnuto, se dotkne práv vlastníka daného pozemku; maximálně by se to mohlo dotknout práv vlastníků přímo sousedících pozemků (pozemku parc. č. X, X a X), neboť by větší rodinný dům na vedlejším pozemku mohl např. končit příliš blízko jejich pozemku, resp. jejich rodinného domu, avšak žalobci nejsou vlastníky těchto pozemků. Samotné rozhodnutí o povolení výjimky soud nevyhodnotil jako nezákonné, neboť při jeho vydání správní orgány disponovaly správním uvážením, jehož zneužití městský soud nezjistil. Nebyla rovněž porušena práva žalobců tím, že jim správní orgán nezapůjčil část spisu, neboť správní řád jim zaručuje nahlížení do spisu, případně činění výpisů z něj. K neumožnění účasti žalobce a) na místním šetření sice konstatoval, že stavební úřad pochybil, když nezajistil u ohledání na místě přítomnost těch účastníků, kteří se toho domáhali, avšak poukázal na to, že jediným zjištěním z tohoto šetření bylo, že se ve stavbě nepokračuje a že stavba není užívána; toto zjištění však nebylo podkladem pro vydání rozhodnutí, tudíž nebylo zasaženo do práv žalobce. Pokud žalobci poukazují na to, že správní orgány nepřihlédly ke změně stanoviska rady Městské části Praha-Libuš a nepřipustily účast městské části v řízení, uvedl, že tyto skutečnosti nejsou oprávněni namítat, neboť je věcí městské části, aby si

bránila svá práva. Soud dále nezjistil, že by se stavební úřad nezabýval výtkami, které konstatoval žalovaný v předchozím zrušujícím rozhodnutí, neboť se zabýval namítaným rozporem s vyhláškou OTTP, přičemž s tímto se ztotožnil i žalovaný. Výrok rozhodnutí stavebního úřadu je srozumitelný a jasný, jelikož je koncipován na základě „výčtu změn" uvedených v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Z výroku tohoto rozhodnutí je zřejmé, co je předmětem dodatečného povolení a jakých podmínek. Žalovaný tento výrok napadeným rozhodnutím dále zpřesnil. Za dané situace je tedy výrok stavebního úřadu diametrálně odlišný od jeho předchozího výroku. Žalovaný rovněž neuložil stavebnímu úřadu, aby správní spis doplnil o další části, pouze konstatoval, že tyto materiály ve spise chybí. Soud v souladu se správními orgány dospěl k závěru, že stavebník prokázal splnění podmínek ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona pro dodatečné povolení stavby. Žalovaný se rovněž dostatečně zabýval otázkou oslunění a osvětlení, neboť žalobci nemají právo na to, aby na sousedních pozemcích nedošlo ke změnám. Správní orgány správně vycházely z příslušné studie. Procesní práva žalobců nebyla rovněž zasažena ani tím, že výrok rozhodnutí odkazuje na projektovou dokumentaci, která byla i v rámci odvolacího řízení upřesňována, jelikož směrodatná je projektová dokumentace ve stavu, v jakém byla schválena na pravomocném konci správního řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření

Žalobci a) a b) (dále jen „stěžovatelé a) a b)") podali proti napadenému rozsudku kasační stížnost. Namítali, že se městský soud nedostatečně řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v jeho předchozím rozsudku. Městský soud se tedy nijak nezabýval jejich tvrzením, že rozhodnutí o udělení je výjimky je nezákonné, protože bylo vydáno již po 5 dnech od podání žádosti. Soud rovněž přehlédl, že žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí velmi zásadně, což podle názoru stěžovatelů znamená, že rozhodoval vlastně o něčem jiném. To, že výrok rozhodnutí je odlišný od předchozího rozhodnutí, ještě neznamená, že je srozumitelný a jasný. Rovněž s námitkou nedostatečnosti podkladů se městský soud zabýval zcela formálně, když vyšel z toho, že žalovaný stavebnímu úřadu neuložil doplnit správní spisy. Nesouhlasili ani se závěrem městského soudu, že nebyli účastníky řízení o udělení výjimky, neboť judikatura správních soudů zdůrazňuje, že nelze účastenství sousedů restriktivně omezovat. Pokud OTTP řeší plochu zastavěnosti pozemku, chrání tím kvalitu vlastnictví i majitelům sousedících pozemků, tudíž stěžovatelé měli být účastníky řízení o udělení výjimky, jelikož se týkalo jejich práv.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Osoba zúčastněná na řízení se k věci vyjádřila v podání ze dne 2. 11. 2016, přičemž měla za to, že městský soud se v napadeném rozsudku žalobními body řádně zabýval. Vyslovila názor, že jednání stěžovatelů je účelové, neboť původně proti navrhovanému záměru, který měl zastavěnost pozemku ještě větší, ničeho nenamítali. Poukázala na to, že i stavba stěžovatelů překračuje limity zastavěnosti. Zdůraznila, že kdyby byla sousední parcela, která je rovněž v jejím vlastnictví, zahrnuta do výpočtu, nemusela by o výjimku vůbec žádat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobami oprávněnými, jež splňují podmínky ustanovení

§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s."), a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zdali není na místě kasační stížnost odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť se jedná o již druhou kasační stížnost v téže věci. Dospěl však k závěru, že takto postupovat nelze, neboť předchozí rozsudek městského soudu byl zrušen z důvodu částečné nepřezkoumatelnosti, tudíž se Nejvyšší správní soud částí argumentace předložené stěžovateli městskému soudu dosud věcně nezabýval. Není proto naplněna hypotéza ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., což by odůvodnilo odmítnutí kasační stížnosti – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165.

Přestože Nejvyšší správní soud dovodil přípustnost kasační stížnosti, musí zdůraznit, že svým předchozím rozsudkem vydaným v dané věci je Nejvyšší správní soud vázán a musí z něj vycházet, proto na rozsudek ze dne 16. 12. 2015, č. j. 6 As 49/2015 – 41, byť ve stručnosti, také odkazuje.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelů v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není důvodná.**

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelé nenamítali, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotní stěžovatelé jeho obsahu porozuměli, neboť s jeho závěry věcně polemizují v

kasační stížnosti, v níž namítají nesprávné posouzení otázky důvodnosti žaloby proti napadenému rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek městského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatelé se závěry soudu nesouhlasí a požadují jiné, podrobnější odůvodnění, které by nadto plně odpovídalo jejich postoji, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy by se soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení městského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu má za to, že žalobě nemůže vyhovět. Městský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně důvodnosti žaloby proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto ve věci dodatečného povolení stavby, s ohledem na okolnosti případu, ato i odkazem na recentní judikaturu správních soudů a předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu v dané věci. Z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatelů a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku.

Stěžovatelé sice namítají, že městský soud zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností, neboť se údajně nevypořádal s jejich žalobní argumentací, jak mu uložil Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku, avšak sami v kasační stížnosti nalézají příslušnou argumentaci městského soudu dopadající na příslušný žalobní bod, se kterou následně polemizují a považují za nedostatečnou či formální. Městský soud se tedy řádně zabýval tím, zda je rozhodnutí o udělení výjimky podle OTTP vydáno v souladu se zákonem či nikoli; skutečnost, že nereagoval na jednu dílčí námitku v podobě tvrzení stěžovatelů, že rozhodnutí je nezákonné, protože postup stavebního úřadu byl nestandardní, když rozhodl do 5 dnů od podání žádosti, nedokládá, že by se městský soud nezabýval zákonností tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud totiž zdůrazňuje, že nelze po správních soudech očekávat reakci na každý dílčí argument či jednotlivou větu obsaženou v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 6 As 31/2011 – 108). Pokud stěžovatelé namítali, že rozhodnutí o udělení výjimky je nezákonné, a tuto svou argumentaci doplnili názorem, že nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu plyne i z „nadstandardní rychlosti“ vydání rozhodnutí, nelze vytýkat městskému soudu, že na tuto větu nereagoval, neboť se otázkou zákonnosti rozhodnutí o udělení výjimky zabýval.

Pokud městský soud dospěl k závěru, že výrok prvostupňového rozhodnutí je jasný a určitý, nelze tento jeho závěr hodnotit jako nepřezkoumatelný na základě argumentace, že přehlédl změnu tohoto výroku provedenou napadeným rozhodnutím. Naopak městský soud si této skutečnosti byl dle odůvodnění napadeného rozsudku vědom a uvedl, že se jednalo o doplnění, které mělo výrok správního rozhodnutí dále zpřesnit a učinit jej srozumitelnějším. Nelze tedy ani ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu dospět k závěru, že by rozsudek městského soudu byl nepřezkoumatelný. Nesouhlas se závěry městského soudu nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. Může však příp. zakládat jeho

nezákonnost, avšak v tomto směru stěžovatelé ničeho nenamítají, neboť jeho závěry, s nimiž zjevně nesouhlasí, fakticky ničím nevyvrací.

Nepřezkoumatelnost rozsudku nezakládá ani závěr městského soudu, že žalovaný v předchozím rozhodnutí konstatoval, že součástí spisu nejsou určité dokumenty, neboť tím pouze popsal faktický stav, který uvedl žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí, které reagovalo na tehdejší procesní situaci. V žádném případě však z tohoto konstatování nelze dovodit, že stavební úřad měl v dalším řízení tam uvedené dokumenty automaticky založit do předmětného správního spisu, neboť bylo nutné, aby se zabýval výtkami ve vztahu k výroku předchozího rozhodnutí, které konstatoval žalovaný v tomto rozhodnutí. To, že Nejvyšší správní soud uložil v předchozím rozsudku městskému soudu reagovat na jednotlivé žalobní body, neznamená, že bylo úkolem městského soudu této argumentaci přisvědčit v souladu s názorem stěžovatelů. Pokud by Nejvyšší správní soud uznal tuto argumentaci stěžovatelů jako důvodnou, mohl sám ve věci rozhodnout a napadené rozhodnutí zrušit – srov. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal naplnění stížnostního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K naplnění stížnostního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvádí zdejší soud následující.

Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že účastníkem řízení o udělení výjimky z OTTP není pouze žadatel o tuto výjimku. Nevidí přitom důvod, aby stěžovatelé a) a b) nemohli být účastníky takového řízení, zvláště když toto rozhodnutí má podstatný vliv na navazující stavební řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 – 66), jehož účastníky byli. Pokud totiž Nejvyšší správní soud dospěl v citovaném rozsudku k právnímu závěru, že správní rozhodnutí o udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu je samostatně soudně přezkoumatelné pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu (čímž fakticky dovodil, že takovýmto rozhodnutím bylo rozhodnuto o právech dalších osob, které se proti němu mohou za splnění příslušných procesních podmínek soudně bránit, a že tyto osoby tak byly účastníky takového řízení (jinak by totiž nebylo rozhodováno o jejich právech)), nelze hovořit o tom, že v případě, kdy je takové rozhodnutí přezkoumatelné až v rámci přezkumu navazujícího správního aktu stavebního úřadu, je účastenství v takovémto řízení nutné vymezit jinak.

V tomto směru proto Nejvyšší správní soud koriguje závěry městského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75).

Nejvyšší správní soud se však dále zaměřil na to, zda neúčast stěžovatelů a) a b) v řízení o udělení výjimky z OTTP má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, v jehož rámci je v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 – 66, přezkoumáváno. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že toto dílčí pochybení správního orgánu nedosáhlo takové intenzity, aby ohrozilo zákonnost napadeného

rozhodnutí. Vždy je totiž nutné poměřovat míru procesního pochybení a jeho vliv na zákonnost správního rozhodnutí – srov. přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31; rozsudek ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163. V posuzované věci stěžovatelé a) a b) byli účastníky „hlavního řízení" o dodatečném povolení stavby a mohli v něm uplatňovat svá práva. O vydání rozhodnutí o udělení výjimky z OTTP stěžovatelé byli informováni a mohli na něj reagovat – srov. § 84 správního řádu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 5 As 6/2009 - 94. K samotné zákonnosti tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že kladného výroku tohoto rozhodnutí nebylo dosaženo tím, že stěžovatelé a) a b) nebyli účastníky tohoto řízení, ale že pro výpočet povolené míry zastavěnosti nelze z formálních důvodů použít další pozemek stavebníka; v opačném případě by totiž povolovaná stavba podmínky splňovala.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli ve věci úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu